

Floor Wibaut, een vooroorlogse sociaaldemocratische Amsterdamse wethouder, heeft ooit gezegd: "Er is maar één land, de aarde. Er is maar één volk, de mensheid. Er is maar één geloof, de liefde."

Deze woorden, die ons herinneren aan de universele verbondenheid van alle mensen, zijn vandaag de dag meer dan ooit relevant. In een wereld die geteisterd wordt door conflicten en verdeeldheid

Deze woorden drukken de eenheid van onze wereld uit, ongeacht onze afkomst, religie of overtuigingen. Het herinnert ons eraan dat we, ondanks onze verschillen, als één grote familie op deze planeet leven.

Afgelopen weekend heeft zich bij de Imami Azam moskee in Culemborg een verschrikkelijke daad van vandalisme voorgedaan. Tien ramen werden vernield, en zoals je je kunt voorstellen, heeft de schrik er goed ingezeten bij de Islamitische gemeenschap in Culemborg. Het is een triest voorbeeld van de groeiende zorgen die we delen, van haat en onverdraagzaamheid.

We moeten niet negeren wat dit doet met onze moslims in Culemborg. Op dit moment heerst enorm en zeker bij de jonger het gevoel dat wanneer een moskee wordt aangevallen, het al snel wordt afgedaan als het werk van een 'verward persoon'. Maar wanneer een ander religieus gebouw wordt getroffen, wordt het plotseling bestempeld als een 'aanslag'. Dit wordt gezien en gevoeld als dubbele standaard. Dit is zorgwekkend. Dit is geen kwestie van 'ons' of 'hen'. Dit gaat ons allemaal aan. Hoe ernstig het geval ook is, Blijf ik zeggen dat ik een duidelijke onderscheid tussen een verward persoon of iemand die willens en wetens met politieke motieven dit zou doen. Deze realiteit is verontrustend en roept vragen op over wat de toekomst voor ons in petto heeft.

We moeten ons er bewust van zijn dat deze zorgen zich niet beperken tot verre oorden. Ze treffen ons hier, lokaal, en raken onze gemeenschap recht in het hart.

Laten we elkaar in deze moeilijke tijden blijven vasthouden, ongeacht onze achtergrond of geloof.

En terwijl we stilstaan bij deze recente gebeurtenissen in Culemborg, laten we ons ook bewust zijn van de bredere context van conflicten en onrechtvaardigheden elders in de wereld. In de schaduw van Gaza, waar hoop soms maar een klein vonkje lijkt, zien we de Palestijnse ziel als een baken in de duisternis. Van de chaos en het voortdurende gevecht, staan zij voor vrede, voor wat juist en rechtvaardig is.

Het Palestijnse volk heeft jarenlang geleden onder de gevolgen van het langdurige Israëlisch bezetting. Elke dag, te midden van angst en verdriet, blijven ze hoop koesteren. Ze verlangen naar vrede, zelfs als de toekomst onzeker lijkt. Het is bewonderenswaardig hoe ze ondanks de moeilijkheden vasthouden aan hun verlangen naar een rechtvaardige oplossing.

In de schaduw van Gaza, waar het hart huilt, blijven ze hoopvol, zelfs als de toekomst ruw lijkt. Hun geest is ongebroken, ondanks de zwaarte van hun lot. Het Palestijnse volk is een symbool van liefde en moed, een bron van inspiratie voor ons allemaal.

Het conflict heeft vele gezichten, namen en families getroffen. We mogen niet vergeten dat elk aantal doden, elke ontheemde persoon, een individu is met een eigen verhaal en dromen. Ze verdienen respect en een waardig bestaan.

In een wereld waar conflicten en verdeeldheid vaak de boventoon voeren, is het tijd dat ik de moed van het Palestijnse volk erken en eer. We moeten de menselijkheid zien achter elk gezicht dat lijdt door dit conflict. De internationale gemeenschap moet streven naar een rechtvaardige en vreedzame oplossing. Zeker de gemeenschappen die leven in een vrije democratie die internationale organisaties zoals Amnesty internationaal erkennen als pilaren van die democratie. Laten we luisteren naar ze, want ze schreeuwen.

Ik wil eindigen met een gedicht die ik laatst tegenkwam.

In Gaza's nacht, waar oorlog buldert als de zee, Daar leeft een kind, in hoop en vrede, zie je mee? Het regent bommen, donderslagen in de lucht, Maar in dit kinderhart, blijft vreugde zacht als zucht.

Ze zien de sterren, tussen de vurige flitsen door, Dromend van een wereld zonder haat en gloedgloeiend gloor. Hun ogen stralen als de maan, zo helder en puur, In deze donkere tijden, vinden ze vrede en avontuur.

Ze rennen door de puinhopen, hand in hand, Als kinderen van dit gebroken land. Hun lach is de melodie van de nacht, Een symbool van veerkracht, zo puur en zacht.

Ze kennen de waarde van liefde en vrede, In een wereld vol wanhoop en onenigheid die elke vrede beletten. Hun dromen zijn als duizend sterren hoog, De hoop op een betere toekomst, ooit.

In Gaza's nacht, waar oorlog woedt als een storm, Blijft dit kind hopen op een wereld zonder uniform. Ze mogen dan klein zijn, maar hun harten zijn groot, Vol vreugde en dromen, in deze nacht zo broos.

Laten we leren van deze kinderen, zo wijs, Hun verlangen naar vrede, hun onschuldig prijs. Mogen we samen bouwen aan een wereld zonder strijd, Waar elk kind kan lachen en spelen, in eeuwige vrede, altijd.